

Aart G. Broek

EEN EILAND VERZONKEN

un isla qu tabat'ey / cosnan qu por tabata
Tip Marugg

voor Michael, Curaçao, 8 oktober

Je gleed geruisloos langs de cactuszuilen de nacht in.
Naalden scheurden flarden uit ons leven, die terstond
verdroogden in de zilte wind. Verpulverd tot poeder
verwaaiden de herinneringen door de *mondi*, achter je
aan naar zee, over het korzelige diabaas op de kust,
waar ik heldhaftig de wacht hield en jij mij toch genadeloos
ontglipte. Maar ons gedeelde verleden zou mij niet
ontsnappen! Naar zee. Smalend schoot het ontzielde stof
langs m'n lijf en m'n woest malende handen, schuurde
sarrend over m'n oogleden. En ja! Ja! De tranen verraadden
dat niet alle verstreken belevingen over de kolkende golven
van de noordkust in het schuim verdwenen.

Even nog niet.

Dan, rap druppelend, vlieden ze toch en laten me alleen
nog een onzichtbare horizon, die ik pas in de ochtend
- wanneer de passaat slechts zout aandraagt - zal opsnuiven.

'un isla qu tabat'ey / cosnan qu por tabata'

dichtregels ontleend aan het Papiamentstalige gedicht 'den lus enfermiso di luna' van Tip Marugg, verschenen in *Kristòf*, 4–1 (1977); vertaling van Tip Marugg, manuscript, 1980; collectie Enid Hollander, Curaçao: 'een eiland verzonken / dingen die nooit zijn gekomen'

mondi

(Papiaments): het licht glooiende, droge landschap van Aruba, Bonaire en Curaçao met onder meer stekelige struiken, cactussen en door de passaatwind gekromde bomen.

Ontleend aan:

Aart G. Broek, *Het lichten van de jaren*. Haarlem: In de Knipscheer, 2010, p. 19.